

بت چینی عدو دین باشد
خداوند اول دو نیم کندار

همین را بت منصور شاهی
علم شد حافظ اندر نظم اشعار

ای برده کوی حسن زلفان فرنگ
قدرت برستی چو سبی سر و جویبار
الحق نشان نقش وجود دمان تو
موجوم نقطه ایست بی پنهان آشکار
زادیم دل بدست خط و حال زلف تو
از روی رحمت دل مارانکاه
باده هزار دهن کرد دست بست
درم سر مصافق ترسم ز روزگار
عفتت چو در سراپه دل فغانگیر
زین دل بردن شوند که هر چه بطلبند
کر سیر و پیش قدم تو سر میکشد مرغ
فدای دل ای سیر و ابروی مستبان

منسوبه هوا چو فغان کون چو بت
در کشش رخ تو نیفتاد در دو چاه

ای باد شکو بکه ز سویی آن کار
بکش که ز زلفش در چو سبی سر
با او بگو که ای مناهربان پیر
باز آنکه عاشقان تو مردند ز غم
دل و جانم در مهر تو از جانم یک لیم
هر جا جفا و دروغ زلفت روان
کردی برون کار فراموش بنده را
ز بهار عهد یار و فادار گوش داد

ای دل

ای دل با ز غم جوان و سیر کن
روی بریده در فراموش ازین شایسته
باز اینحال باز ز پیش نظر مشو
چون بر وصال دست ندیدی چو شایسته

حافظ تو نامی غم جان جهان غم سنی
بسیار غم خورد که جهان نیست پدیدار

ای بر میده و صلوات تو قوت کار
غم سنی که میر شوی در کنده ارغ
غم عزیزم مدام باش یک زمان
ناخوش شود درون غم تو کار
غم سنی که چه غم است بی وفا
بدد این از جان کای ستار
دانشد عاشقان که نباید هیچ کار
غم که بیست و دو روز غم
زینسان که غم میکند در روز غم
از حال خود ممول شد

چون بر مدار غم می اعتبار نیست
حافظ چه غمت مار کند بر مدار غم

ای سبک گیتی از خاک ره یار بیا
بیرانده دل و مژده دیدار بیا
کنده روح خرد از دهن یار بگو
نام خوش خبر عالم سراسر بیا
تا مدد کنم از بوی نسیم تو مشام
شمار از نغمات آفتاب بیا
بر فانی تو که خاک ره آن یار بفریز
بخی بنما که پدید آید از آفتاب بیا